

Arrest

nr. 278 205 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 2 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2021 dient de verzoekende partij in eigen naam en in naam van haar minderjarige dochter een aanvraag in op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Op datum van 28/09/2021 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ingediend op naam van A.P. (...), geboren op (...) en A.L.(...), geboren op (...), beiden van Iraanse nationaliteit, om de respectievelijke echtgenoot en vader A.M.(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten werden voorgelegd:

Een arbeidsovereenkomst bij I.L.P. (...) NV, van bepaalde duur voor de periode van 01/10/2020 tot en met 31/03/2021;

Een arbeidsovereenkomst bij I.L.P. (...) NV, van bepaalde duur voor de periode van 01/04/2021 tot en met 30/09/2021;

Loonfiches van I.L.P. (...) nv op naam van meneer A.M. (...) waaruit volgend loon blijkt:

o Mei 2021: 1949,45 euro

o Juli 2021:1277,87 euro

o Augustus 2021: 1623,09 euro

o September 2021: 1622,28 euro

Een attest van het Vakantiefonds voor de Textiel waaruit blijkt dat de gezinshereniger in 2021 vakantiegeld heeft ontvangen voor een bedrag van 860,98 euro;

Overwegende dat deze documenten wel in overweging kunnen genomen worden, maar dat deze informatie onze diensten enkel een beeld geeft van de inkomsten van meneer A.M. (...) van meer dan een halfjaar geleden. Op basis van deze verouderde en summiere informatie kan DVZ zich niet uitspreken over de huidige financiële situatie van de gezinshereniger.

Overwegende daarenboven dat zowel uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst, als uit een raadpleging van de gegevensbank DOLSIS blijkt dat de tewerkstelling van meneer A.M. (...) bij I.L.P. (...) nv een einde heeft genomen op 30/09/2021. De gegevensbank DOLSIS geeft sinds die datum geen nieuwe tewerkstelling bij dezelfde of een andere werkgever weer.

Overwegende ten slotte dat de betrokkene een verklaring van dokter J.D. (...), dd. 22/01/2022, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat meneer A.M. (...) volledig arbeidsongeschikt was tot en met 28/02/2022. Aangezien de gezinshereniger geen enkel officieel attest heeft voorgelegd waaruit deze arbeidsongeschiktheid blijkt, en onze diensten evenmin een bewijs van uitkering van een vervangingsinkomen heeft bezorgd is het voor DVZ onmogelijk om zich uit te spreken over de huidige bestaansmiddelen van mijnheer.

Bijgevolg werd niet aangetoond dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten zodat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent en het visum wordt geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de onderzoekplicht en van het fair play-beginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1.

Verzoekster wenst de inkomstensituatie van dhr. A. (...) toe te lichten.

Dhr. (...) is woonachtig in België sinds 2000. Hij heeft de Belgische nationaliteit sinds 2015 en is reeds lange tijd gehuwd met verzoekster. Samen kregen zij een dochter in 2017. Zijn echtgenote, zijnde verzoekster diende terug te keren naar Iran in datzelfde jaar.

2.

Dhr. A; (...) werkte inderdaad bij I. (...). Hij had daar een arbeidscontract welke elke zes maanden werd vernieuwd.

Echter werd dhr. A. (...) arbeidsongeschikt en werd de arbeidsovereenkomst niet hernieuwd, maar integendeel arbeidsongeschikt.

3.

Dhr. A. (...) legt een attest van de mutualiteit voor, waaruit blijkt dat hij (voor de maand april) een dagbedrag krijgt van € 51,25 per dag, zijnde € 1.588,75 per maand omgerekend.

Dhr. A. (...) heeft dus wel voldoende inkomsten. Hij heeft immers € 19.065,00 per jaar, wat ruim meer is dan bedoeld in art. 40ter Vw juncto de wet van 26.05.2002 (stuk 2).

Verweerster heeft een inbreuk gedaan op het fairplaybeginsel, de zorgvuldigheids-en onderzoeksplicht door niet aan verzoekster of haar echtgenoot de kans te geven bijkomende inkomstenbewijzen of documenten voor te leggen, wanneer zij van oordeel was dat er onvoldoende inkomstenbewijzen voorlagen.

Een beslissing maken zonder dat verzoekster hiertoe de mogelijkheid kreeg, getuigt niet van een behoorlijk bestuur.

Verzoekster vraagt in die zin de bestreden beslissing te hervormen en te oordelen dat de visumaanvraag dient te worden toegekend, minstens dat de aanvraag opnieuw dient te worden geëvalueerd met de nieuwe stukken.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of

indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° en 3° juncto artikel 40ter, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenote respectievelijk dochter, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

2.5. *In casu* wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de Belgische onderdaan niet heeft aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

2.6. Uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag vermeld in punt 1.1. de volgende documenten heeft neergelegd betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

- een arbeidsovereenkomst bij I.L.P. nv, van bepaalde duur voor de periode van 1 oktober 2020 tot en met 31 maart 2021;
- een arbeidsovereenkomst bij I.L.P. nv, van bepaalde duur voor de periode van 1 april 2021 tot en met 30 september 2021;
- loonfiches van I.L.P. nv op naam van de referentiepersoon met betrekking tot de maanden mei, juli, augustus en september 2021;
- een attest van het Vakantiefonds voor de Textiel betreffende het in 2021 uitbetaalde vakantiegeld.

2.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, tevens de vader van haar dochter, in ogenschouw heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten zodat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent en het visum wordt geweigerd. De verzoekende partij betwist geenszins dat met deze documenten niet wordt aangetoond dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten.

2.8. De verzoekende partij wenst de inkomstensituatie van de referentiepersoon toe te lichten en stelt vooreerst dat de referentiepersoon woonachtig is in België sinds 2000, dat hij de Belgische nationaliteit heeft sinds 2015 en reeds lange tijd met haar gehuwd is, dat zij samen in 2017 een dochter kregen en dat zij in datzelfde jaar diende terug te keren naar Iran, dat de referentiepersoon inderdaad bij I. werkte, dat hij daar een arbeidscontract had dat elke zes maanden werd vernieuwd, dat hij echter arbeidsongeschikt werd en dat de arbeidsovereenkomst niet werd hernieuwd. Ze weerlegt of ontkracht met voorgaand betoog geenszins de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat deze informatie enkel een beeld geeft van de inkomsten van de referentiepersoon van een half jaar geleden, dat de verwerende partij op basis van deze verouderde en summiere informatie zich niet kan uitspreken over de huidige financiële situatie van de gezinshereniger, dat daarenboven zowel uit de voorgelegde arbeidsovereenkomst als uit een raadpleging van de gegevensbank DOLSIS blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij I.L.P. nv een einde heeft genomen op 30 september 2021, dat de gegevensbank DOLSIS sinds die datum geen nieuwe tewerkstelling bij dezelfde of een andere werkgever weergeeft en dat de verzoekende partij een verklaring van dokter J.D. van 22 januari 2022 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon volledig arbeidsongeschikt was tot en met 28 februari 2022, dat aangezien de gezinshereniger geen enkel officieel attest heeft voorgelegd waaruit deze arbeidsongeschiktheid blijkt en evenmin een bewijs van uitkering van een vervangingsinkomen heeft bezorgd het onmogelijk is om zich uit te spreken over de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.9. De verzoekende partij legt in onderhavige procedure een attest van de christelijke mutualiteit van 22 april 2022 op naam van de referentiepersoon voor en stelt hierover dat daaruit blijkt dat hij voor de maand april een dagbedrag krijgt van 51,25 euro per dag, zijnde omgerekend 1.588,75 euro per maand, dat de referentiepersoon dus wel voldoende inkomsten heeft, dat hij immers 19.065,00 euro per jaar heeft, wat ruim meer is dan bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *juncto* de wet van 26 mei 2002.

De Raad kan slechts vaststellen dat voornoemd attest van de christelijke mutualiteit van 22 april 2022 niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.10. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de verwerende partij een inbreuk heeft gedaan op het fair play-beginsel en de zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht door niet aan haar of haar echtgenoot de kans te geven bijkomende inkomstenbewijzen of documenten voor te leggen wanneer zij van oordeel was dat er onvoldoende inkomstenbewijzen voorlagen, dat een beslissing maken zonder dat zij hiertoe de mogelijkheid kreeg niet getuigt van een behoorlijk bestuur, wijst de Raad er vooreerst op dat het de aanvrager van verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband wijst de Raad erop dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat “*onvoldoende*” stukken voorlagen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Ter volledigheid wenst de Raad er hierbij op te wijzen dat het aan de gemachtigde toekomt om na te gaan of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd. Zodoende kwam het de verzoekende partij toe – indien omwille van een gewijzigde omstandigheid de door haar voorgelegde stukken niet of niet langer het voldaan zijn aan de voorwaarden konden staven – haar aanvraag te actualiseren met de nodige stukken om aan te tonen dat ook onder de gewijzigde omstandigheden nog steeds voldaan is aan de voorwaarden. De verzoekende partij leek zich bovendien bewust van het feit dat er sprake was van gewijzigde omstandigheden en deze een impact konden hebben op de bestreden beslissing, nu uit de bestreden beslissing, gestaafd door de stukken van het administratief dossier, blijkt dat zij ook een verklaring van dokter J.D. van 22 januari 2022 bij haar aanvraag, die dateert van 28 september 2021, heeft gevoegd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen van een actuele wijziging inzake de bestaansmiddelen van haar partner, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de nodige stavingstukken indien zij meent dat de referentiepersoon in het bezit is van toereikende bestaansmiddelen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de 'onderzoeksplicht' wordt niet aangetoond.

2.11. In zoverre de verzoekende partij het fair play-beginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. De verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

2.12. Gelet op het voorgaande wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of van zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenmin aannemelijk gemaakt.

2.13. Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en te oordelen dat de visumaanvraag dient te worden toegekend, kan de Raad er slechts op wijzen dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en de verzoekende partij kan daarop dan ook niet aansturen.

Daar waar de verzoekende partij verder vraagt te oordelen dat de aanvraag opnieuw wordt geëvalueerd met de nieuwe stukken, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geen schending van de aangevoerde rechtsbeginselen aannemelijk heeft gemaakt. In zoverre de verzoekende partij meent dat de nieuwe stukken de verwerende partij kan nopen tot de goedkeuring van een visumaanvraag, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER